

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 635/2016-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a

práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 a ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2005 a jeho uzneseniami č. k. 6 C 122/2005-120 zo 14. mája 2009, č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010, č. k. 6 C 122/2005-165 z 25. mája 2010, č. k. 6 C 122/2005-241 zo 14. marca 2012, č. k. 6 C 122/2005-250 z 23. júla 2012 a rozsudkom č. k. 6 C 122/2005-284 z 9. novembra 2012,

postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC 10/2011 a jeho uznesením č. k. 5 NcC 10/2011-178 z 21. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 93/2013 a jeho uznesením č. k. 8 Co 93/2013-304 z 28. marca 2013,

postupom právneho zástupcu odporkyne v súvislosti s neoprávneným vymáhaním finančných odmien a postupom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], „vo veci exekúcie“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a

práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), čl. 1 ods. 1 a ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“)

postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2005 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uzneseniami č. k. 6 C 122/2005-120 zo 14. mája 2009, č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010, č. k. 6 C 122/2005-165 z 25. mája 2010, č. k. 6 C 122/2005-241 zo 14. marca 2012, č. k. 6 C 122/2005-250 z 23. júla 2012 a rozsudkom č. k. 6 C 122/2005-284 z 9. novembra 2012 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“),

postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC 10/2011 a jeho uznesením č. k. 5 NcC 10/2011-178 z 21. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 93/2013 a jeho uznesením č. k. 8 Co 93/2013-304 z 28. marca 2013 (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“),

postupom právneho zástupcu odporkyne v súvislosti s neoprávneným vymáhaním finančných odmien a

postupom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] „vo veci exekúcie“.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/2005 v postavení navrhovateľa, ktorý sa návrhom doručeným krajskému súdu 27. januára 2005 domáhal preskúmania „zákonnosti a postupu a rozhodovania obce [REDAKOVANÉ] s náhradou vzniknutej škody vo veci protiprávneho a násilného uloženia odpadovej kanalizácie... zo žumpy RD... do miestneho vodného toku na pozemky sťažovateľa“. Návrh sťažovateľa bol uznesením krajského súdu sp. zn. 10 S 21/2005 z 10. marca 2005 postúpený okresnému súdu ako vecne a miestne príslušnému vo veci konať.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že okresný súd sa „za celých osem rokov v tomto konaní evidovanom pod sp. zn. 6 C 122/05, nezaoberal ničím iným, iba tým, ako sťažovateľa neoslobodiť od súdnych poplatkov a tým mu zamedziť možnosť bezplatného právneho zastúpenia, ba práve naopak zaoberal sa vymáhaním rôznych poplatkov za podávanie oprávnených námietok, ako to vyplýva aj z nasledovných dokumentov, čo sťažovateľ považuje za finančné šikanovanie a psychické týranie, lebo to malo za následok zhoršovanie jeho zdravotného stavu s hrozbou smrti... súd mu bezplatné zastupovanie protiprávne v rozpore s čl. 47 ods. 2, Ústavy SR a ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c, písm. j, písm. k, zákona č. 71/1992 Zb. (obec v uvedenej veci stavebného zákona prebrala kompetencie štátu a tým aj zodpovednosť), zmaril zrejme zámerne, čím ho diskriminoval, ako to vidno aj z prieťahov v konaní a ďalšieho postupu súdu, odmietnutím oslobodenia od súdnych poplatkov, hoci v iných konaniach za tých istých podmienok oslobodený bol a dokonca mu bol ustanovený bezplatný právny zástupca aj Ústavným súdom Slovenskej

republiky... Takýmto postupom a konaním mu súd znemožnil súdnu ochranu porušených základných práv a slobôd...“.

Namietané porušenie svojich práv garantovaných ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a protokolom č. 12 postupom právneho zástupcu odporkyne v napadnutom konaní (obec [REDAKOVANÉ] sťažovateľ odôvodňuje tým, že „*právník protistrany... obhajoval porušenie zákona a Ústavy, obcou [REDAKOVANÉ], čo je vlastne trestné. Ďalej si zrejme, tiež zámerne účtoval trovy právneho zastúpenia v rozpore so zákonom, aby sťažovateľa a i jeho manželku, finančne a psychicky týral s dopadom na ich zdravie...“.*

V snahe vyhnúť sa ďalším finančným nákladom sťažovateľ vzal návrh späť, avšak „*i tak vinou súdu nepredišiel exekúcii pre nezaplatenie súdneho poplatku určeného uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 3. 2013, sp. zn. 8 Co 93/2013... Aj v tomto exekučnom konaní si zastupujúci právnik odporkyne vyúčtoval neprimeranú sumu za zastupovanie (bez pojednávania) v porovnaní s uznanou sumou zastupovania vo vyššie uvedenom uznesení Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 3. 2013, sp. zn. 8 Co 93/2013, čo sťažovateľ považuje za snahu sa neoprávnene obohatiť a psychicky ho týrať...“.*

K namietanému porušeniu práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 postupom súdneho exekútora vo veci exekúcie sťažovateľ argumentuje, že „*samotný exekútor konal chaoticky a v rozpore so zákonom, pretože z upovedomenia nie je jasné, kto ho exekúciou poveril, akým dokladom a akú vlastne sumu a komu má sťažovateľ zaplatiť. Ďalej exekútor porušil právo sťažovateľa na ochranu zdravia a tým aj právo na život, pretože sťažovateľovi zakázal nakladať so svojím majetkom a zablokoval mu účet na ktorý mu chodí dôchodok a dôchodok jeho manželky, ako i výplata jeho dcéry...“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*1/ Základné právo [REDAKOVANÉ], nevylúčením zaujatého sudcu, protiprávne odmietajúceho oslobodenie od súdnych poplatkov a tým neustanovenie mu bezplatného právneho zástupcu z radov advokátov, prietahov v konaní a pripustením späť vzatia návrhu*

na začatie konania s jeho zastavením v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, písm. a, ods. 3, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 2 ods. 1, ods. 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48. ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru a čl. 1 ods. 1, ods. 2, Protokolu č. 12 k Dohovoru, postupom Krajského súdu v Žiline vo veciach vedených pod sp. zn. 5 NcC 10/2011-178 zo dňa 21. 10. 2011 a sp. zn. 8 Co 93/2013-304 zo dňa 28. 3. 2013, porušené bolo.

2/ Základné právo [REDAKOVANÉ] o neoslobodení od súdnych poplatkov a tým neustanovení mu bezplatného právneho zástupcu z radov advokátov, priťahov v konaní a zamietnutí mu žalobného návrhu v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, písm. a) ods. 3, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 2 ods. 1, ods. 3; čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Čl. 1, Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru a čl. 1 ods. 1, ods. 2, Protokolu č. 12 k Dohovoru, postupom Okresného súdu v Žiline vo veciach vedených pod sp. zn. 6 C 122/2005-120 zo dňa 14. 5. 2009, sp. zn. 6 C 122/2005-134 zo dňa 9. 2. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-140 zo dňa 29. 3. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-165 zo dňa 25. 5. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-241 zo dňa 14. 3. 2012, sp. zn. 6 C 122/2005-250 zo dňa 23. 7. 2012, sp. zn. 6 C 122/2005-284 zo dňa 9. 11. 2012, porušené bolo.

3/ Základné právo [REDAKOVANÉ], protiprávnym, neetickým konaním právneho zástupcu odporkyne v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, písm. a) ods. 3, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 2 ods. 1, ods. 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1, Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru a čl. 1 ods. 1, ods. 2, Protokolu č. 12 k Dohovoru, postupom právneho zástupcu odporkyne vo veciach neoprávneného vymáhania si finančných odmien, porušené bolo.

4/ Základné právo [REDAKOVANÉ], nesprávnym úradným postupom exekútora v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, písm. a, ods. 3, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 2 ods. 1, ods. 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru a čl. 1 ods.1, ods. 2, Protokolu č. 12 k Dohovoru, postupom exekútora vo veci exekúcie porušené bolo.

5/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. 10. 2011, sp. zn. 5 NcC 10/2011-178 a zo dňa 28. 3. 2013, sp. zn. 8 Co 93/2013-304 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

6/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Rozsudok a uznesenia Okresného súdu v Žiline zo dňa 9. 11. 2012, sp. zn. 6 C 122/2005-284, zo dňa 23. 7. 2012, sp. zn. 6 C 122/2005-250, zo dňa 14. 3. 2012, sp. zn. 6 C 122/2005-241, zo dňa 25. 5. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-165, zo dňa 29. 3. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-140 zo dňa 9. 2. 2010, sp. zn. 6 C 122/2005-134 a zo dňa 14. 5. 2009, sp. zn. 6 C 122/2005-120.

7/ Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadostučinenie vo výške 15000 Eur (slovom pätnásť tisíc eur), ktoré je Okresný súd v Žiline povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Podaním z 5. februára 2014 bol sťažovateľ ústavným súdom poučený o nároku na poskytnutie právnej pomoci Centrom právnej pomoci (ďalej len „centrum“) a zároveň vyzvaný, aby v určenej lehote ústavnému súdu preukázal, že centru písomnú žiadosť o poskytnutie právnej pomoci podal. Listom doručeným ústavnému súdu 17. februára 2014 sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci a ustanovenie bezplatného právneho zástupcu centru podal. Rozhodnutím centra sp. zn. 2740/14-KaZa z 3. apríla 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2016, sťažovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom vo veci sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 84/2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2005 a jeho uzneseniami č. k. 6 C 122/2005-120 zo 14. mája 2009, č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010, č. k. 6 C 122/2005-165 z 25. mája 2010, č. k. 6 C 122/2005-241 zo 14. marca 2012, č. k.

6 C 122/2005-250 z 23. júla 2012 a rozsudkom č. k. 6 C 122/2005-284 z 9. novembra 2012

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

V uvedenom článku ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo zistení ústavného súdu vyplývajú vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam a postupom okresného súdu tieto skutočnosti relevantné pre posúdenie tejto časti sťažnosti sťažovateľa:

Uzneseniami č. k. 6 C 122/2005-120 zo 14. mája 2009 a č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010 okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Proti označeným uzneseniam okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Uznesením č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010 okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 6 C 122/2005 vo veci náhrady škody a o odstránenie kanalizácie z pozemku proti odporkyni (obec [REDACTED]) zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom. Sťažovateľ mal proti označenému uzneseniu okresného súdu o zastavení konania právo podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd.

Uznesením č. k. 6 C 122/2005-165 z 25. mája 2010 okresný súd uložil sťažovateľovi, aby v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti citovaného uznesenia zaplatil súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti v sume 66 €. Aj proti označenému rozhodnutiu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 122/2005-241 zo 14. marca 2012 konanie v časti o odstránenie kanalizácie z pozemku sťažovateľa a uvedenia tohto pozemku do pôvodného stavu zastavil. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Uznesením okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-250 z 23. júla 2012 bolo konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 297,20 € a úrokov z omeškania 16,5 % zo sumy 331,94 € od 10. júna 2002 do zaplatenia zastavené. Aj proti citovanému uzneseniu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-284 z 9. novembra 2012 bol návrh sťažovateľa na zaplatenie sumy 34,74 € zamietnutý. Proti označenému rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ právo podať opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v rámci odvolacieho konania krajský súd.

Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC 10/2011 a jeho uznesením č. k. 5 NcC 10/2011-178 z 21. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 93/2013 a jeho uznesením č. k. 8 Co 93/2013-304 z 28. marca 2013

V rámci predbežného prerokovania ústavný súd skúma, či sťažnosť obsahuje všeobecné, ako aj osobitné náležitosti ustanovené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a preskúmava tiež ďalšie okolnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie, v tejto súvislosti okrem iného posudzuje, či sťažnosť bola podaná včas, t. j. v zákonom ustanovenej lehote (§ 53 ods. 3 zákon o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom

súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplývajú tieto skutočnosti relevantné pre predbežné prerokovanie tejto časti sťažnosti:

Uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 NcC 10/2011 z 21. októbra 2011, ktorým sudca okresného súdu [REDAKOVANÉ] nebol vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/2005, nadobudlo právoplatnosť 2. novembra 2011. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Co 93/2013 z 28. marca 2013, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-284 z 9. novembra 2005 a konanie bolo vo veci zastavené, nadobudlo právoplatnosť 17. mája 2013.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenia krajského súdu nadobudli právoplatnosť 2. novembra 2011, resp. 17. mája 2013, pričom sťažnosť bola ústavnému súde doručená až 16. januára 2014, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom právneho zástupcu odporkyne vo veciach neoprávneného vymáhania finančných odmien

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súde podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V sťažnosti predovšetkým absentuje označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým k porušeniu označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 podľa sťažovateľa vo veci „*neoprávneného vymáhania finančných odmien*“ malo dôjsť. Uplatnením prísne formalistického prístupu by ústavný súd musel túto časť sťažnosti odmietnuť z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto časti sťažnosti pristúpil k preskúmaniu existencie ďalších dôvodov na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z argumentácie vyvoditeľnej zo sťažnosti vyplýva, že k porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 malo dôjsť konaním právneho zástupcu v súvislosti s právnym zastupovaním odporkyne tým, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/2005 si „*účtoval trovy právneho zastúpenia v rozpore so zákonom*“, jeho konanie tak považuje sťažovateľ za trestné.

Pokiaľ je sťažovateľ toho názoru, že právny zástupca odporkyne sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/2005 dopustil skutku, ktorý vykazuje znaky niektorého z trestných činov, konanie právneho zástupcu je spôsobilé byť predmetom prípadného trestného konania, v rámci ktorého je úlohou orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov zistiť, či bol spáchaný trestný čin, a ak áno, zistiť jeho páchatel'a a spravodlivo ho podľa zákona potrestať. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedisponuje trestnou právomocou. Právomoc konať a rozhodovať v trestných veciach majú orgány činné v trestnom konaní a vecne a miestne príslušné všeobecné súdy. Právomoc týchto orgánov verejnej moci vylučuje právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] „vo veci exekúcie“

Ústavný súd konštatuje, že ani táto časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 „postupom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] vo veci exekúcie“, v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V sťažnosti predovšetkým absentuje označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorými k namietanému porušeniu práv sťažovateľ'a vo veci „exekúcie“ malo dôjsť. Uplatnením prísne formalistického prístupu by ústavný súd musel aj túto časť sťažnosti odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Prihliadajúc na argumentáciu obsiahnutú v sťažnosti, ústavný súd túto časť sťažnosti neodmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ale preskúmal ju z pohľadu existencie ďalších dôvodov, ktoré zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Namietané porušenie práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 postupom súdneho exekútora „*vo veci exekúcie*“ sťažovateľ odôvodňuje tým, že „*samotný exekútor konal chaoticky a v rozpore so zákonom, pretože z upovedomenia nie je jasné, kto ho exekúciou poveril, akým dokladom a akú vlastne sumu a komu má sťažovateľ zaplatiť*“.

Z odôvodnenia sťažnosti možno usúdiť, že sťažovateľ namieta postup súdneho exekútora v konaní vedenom pod č. k. EX 1222/2013-11 a upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 1222/2013-11 z 10. decembra 2013.

V súlade s príslušnými ustanoveniami zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov mal sťažovateľ ako povinný možnosť využiť viacero právnych prostriedkov ochrany svojich práv, keďže pri nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, ako to sám tvrdí, sa vyskytli absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov.

K takým právnym prostriedkom ochrany patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov ochrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa môže odložiť aj jej vykonávanie.

Sťažovateľ bol oprávnený všetky právne prostriedky, ktoré mu Exekučný poriadok poskytuje, pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy využiť, t. j. mohol podať

nielen námiety podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku alebo návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Z obsahu sťažnosti sa dá usudzovať, že sťažovateľ nevyužil všetky právne prostriedky ochrany svojich práv, ktoré mu vyplývajú z Exekučného poriadku.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nevyužil všetky právne prostriedky ochrany svojich práv, ktoré mu účinne poskytuje Exekučný poriadok. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016